

A partir d'aquí varen començar les converses «en seriò». Aquesta baixada de gent va ser una força constant a qualsevol conversa que tinguéssim a l'Ajuntament. A partir d'aquí, En Pere Albertí va posar vertader interès que la cosa anés endavant. A través de l'inter-ventor vàrem tenir coneixença que ell havia advertit de la il·legalitat de Vilartagues (suposo que per a salvar la pròpia responsabilitat).

La llei deia que no es podia donar permisos d'obra per a una cosa que no estava legalitzada, en canvi es donaven permisos d'obres «a punta pala».

LA PRESENCIA MASSIVA DELS VEÏNS A L'AJUNTAMENT VA SER UNA FORÇA CONSTANT A QUALSEVOL NEGOCIACIÓ

—Quines accions es varen emprendre?

—Es van adreçar cartes als promotors: no van ésser contestades. S'enviaren unes segones cartes comminant-los a contestar ja que sinó ho demandaríem per via judicial.

—Quants promotors contestaren?

—Un, solament. El Sr. Pont. Aquest senyor va parlar amb l'Associació. Es va arribar a unes conclusions específiques dintre la seva urbanització i es van solventar, de comú acord, amb els veïns afectats, totes les diferències que hi havia. El Sr. Pont va complir.

ELS PROMOTORS EREN ELS CULPABLES AMB LA COMPLICITAT DE L'AJUNTAMENT

—Com es va organitzar l'Associació?

—Ens vàrem distribuir en vocalies de: Cultura, Urbanisme, Esport, etc. Dintre la d'urbanisme hi havia delegacions per a cadascuna de les urbanitzacions; has de tenir en compte que els problemes eren diferents d'una urbanització a l'altra.

—Davant d'aquests resultats negatius a les gestions amb els promotors què es va decidir?

—Vàrem demanar oficialment que cités un a un tots els altres promotors per a veure si es podia arribar a una «entente». L'Alcalde va dir que ho intentaria.

El resultat fou del tot negatiu, no va haver-hi possibilitats de diàleg en cap sentit. L'Ajuntament després «fugí d'estudi dient que no era la seva feina».

—Què els contestàreu vosaltres?

—Doncs, que no estàvem disposats que els promotors se'n sortissin amb les mans ben netes de tot això quan eren els culpables amb la complicitat de l'Ajuntament. L'Ajuntament estava involucrat amb els promotors. No ens

podíem entendre de cap de les maneres i es van trencar les negociacions.

—Quina solució van trobar davant aquest desecís?

—Vàrem veure que només n'hi havia una: sol·licitar una entrevista amb el governador civil Mesa Parra.

—Què us va dir, el governador?

—Va dir que les obres s'havien de fer i que s'empiparia molt si, una vegada acabades les obres no continuàvem intentant descobrir la responsabilitat dels promotors. Va donar ordres a l'Alcalde perquè fes una reunió amb els promotors per a arribar a un mutu acord.

—És a dir, les negociacions es van reemprendre?

—Sí, es van reemprendre per a analitzar, dintre del possible, el Pla Parcial que feia temps que era fet a l'Ajuntament.

—Quin era l'objectiu de l'Associació, en aquells moments?

—L'objectiu era, com endegar les obres, com podíem convèncer els veïns d'acceptar un compromís amb l'Ajuntament, també com aconseguir que l'Ajuntament agafés un compromís amb els veïns. A nosaltres la qüestió tècnica i administrativa ens relliscava. La qüestió era lligar tots els caps, els veïns i l'Ajuntament.

L'AUDITORIA QUE DEMANEN ELS PARTITS ÉS UNA LLUITA INTERNA QUE TENEN A L'AJUNTAMENT

—Va ser molt difícil, això?

—Mira, hi havia gent que tenia pagats rebuts dues, tres i més vegades sobre un mateix servei, del que no disfrutava. La nostra tasca era convèncer el veí que havia de pagar per segona, tercera o quarta vegada. Veritat que no havia de ser fàcil?

—L'Ajuntament va demanar fiança als promotors?

—No, tinc entès que no tenia fiança de ningú. Més endavant, però, sembla que va agafar alguna parcel·la com a fiança. Per part de l'Ajuntament sempre se'ns havia dit que se'n parlaria però, no sabem quines, quantes ni de qui són.

—I de projectes d'urbanització n'hi havia?

—Sí, algun n'hi havia però eren paper mullat. El que sí és clar és que l'Ajuntament donà permisos on no se'n podia donar.

—No hi heu trobat un responsable?

—El responsable era l'Ajuntament que donava el permís, no el podia donar ningú més.

—Així doncs, qui els donava?

—No ho sé. En tot cas l'Ajuntament, té els arxius. Havíem demanat moltes vegades, que abans d'anar a advocats,

s'estirés el fil a l'Ajuntament, que d'arxius no se'n cremen pas avui: no hi ha hagut cap guerra. Ha d'haver-hi un moment que es trobin els permisos d'obres firmats per algú; és a partir d'aquí que s'ha d'escorcollar el que ha passat a Vilartagues.

AUDITORIA? SÍ, PERÒ PER A BUSCAR LES RESPONSABILITATS INICIALS

—Quin fou el resultat de la reunió Associació-Ajuntament?

—No ho sabem perquè a nosaltres no se'ns va convidar. En adonar-nos que no s'havia solucionat res vàrem tornar a veure al governador civil i li vàrem demanar que vingués a veure el barri. En aquesta segona reunió també hi era l'Alcalde. El governador digué: «Això s'ha acabat. A partir d'ara ni promotors ni no promotors, ni res. Tu per un costat (l'alcalde) tu per l'altre (a mi) reuniu-vos les hores que calgui, però les obres de Vilartagues s'han de tirar endavant».

A partir d'aquell moment en Pere Albertí mai va defugir de les seves responsabilitats.

—Una vegada es va decidir per part de tothom de tirar les obres endavant què vareu fer?

—Nosaltres ens vàiem amb cor de convèncer els veïns sempre i quan, abans de començar les obres, se'ls pugués dir el que costarien, a partir d'uns preus unitaris. Si això era factible de ser pactat amb l'Ajuntament, l'Associació de Veïns es responsabilitzava de convèncer els veïns que acceptessin les condicions de l'Ajuntament.

Era impensable que a una persona que havia estat estafada fins a tres vegades se la pugués tornar a estafar.

—Anem a parlar de la constructora?

—L'Ajuntament ens va presentar una sola constructora: el pressupost pujava cent deu milions. Vàrem obligar-lo a fer un concurs: l'Ajuntament va dir que era molt difícil. Ens vàrem posar en contacte amb diferents empreses de Cassà i Platja d'Aro. Al final van quedar les empreses Martí Rotllan de la Platja d'Aro i Cebrian Hermanos de Palamós. La diferència però, era molt gran, el cent per cent. Després Cebrian Hnos. va fer una contraproposta que baixava quatre milions el pressupost de Martí Rotllan. Nosaltres enteníem que això no era seriós. Finalment es quedà que seria Martí Rotllan, ja només quedava firmar els contractes, garanties, etc. L'Ajuntament ens crida que hi ha una nova oferta fora de concurs per part de Servià Cantó, de quaranta-quatre milions (és a dir, vuit milions menys).

—Quines condicions hi havia al contracte firmat per l'Ajuntament?

—L'Associació a les converses amb l'Ajuntament vam dir que estudiessin bé els preus per tal que no hi hagués possibilitat de revisió. Només vàrem dir